

π. Σεραφείμ Ρόουζ - ο Ευγένιος που καταράστηκε τον Θεό!

του Κωνστανίνου Αθ. Οικονόμου, δασκάλου.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ – ΝΕΟΤΗΤΑ - ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ: Ο ιερομόναχος πατήρ Σεραφείμ Ρόουζ, κατά κόσμον Ευγένιος (Γιουτζήν), γεννήθηκε το 1934 σε μια τυπική αμερικάνικη οικογένεια στο Σαν Ντιέγκο (ΗΠΑ). Έφηβος ακόμη, άρχισε να ψάχνει την αλήθεια και, καθώς δεν την έβρισκε άρχισε να επαναστατεί. Έχοντας θεωρήσει τα διάφορα αμερικανικά χριστιανικά δόγματα, ψεύτικα, επιδόθηκε στη μελέτη του Νίτσε που τον επηρέασε...

Από την αθειά, που οδηγήθηκε, κατέληξε στην απόγνωση, που ο ίδιος την περιέγραφε ως «ζωντανή κόλαση». Το ψυχικό κενό τον οδήγησε στο ποτό.

Ο πόνος του προερχόταν από την αίσθηση ότι ο Θεός τον καταδίωκε, γι' αυτό μεθούσε και Του φώναζε, να τον αφήσει ήσυχο!

Κάποτε μεθυσμένος στάθηκε σε μια βουνοκορφή, σήκωσε τη γροθιά του στον ουρανό, **καταράστηκε τον Θεό και Τον προκάλεσε να τον στείλει στην κόλαση!** Πίστευε ότι από την κατάσταση της απέλπιδος αθειάς που είχε βυθιστεί ήταν προτιμότερη η κόλαση, αφού θα επιβεβαιωνόταν ότι ο Θεός υπάρχει..

Στη δεκαετία του 50, ο Ευγένιος έγινε οπαδός του Βουδισμού, ενώ έμαθε κινέζικα, ώστε να μελετήσει αρχαία ανατολικά κείμενα στο

πρωτότυπο, ψάχνοντας την αλήθεια. Ωστόσο σε λίγα χρόνια, κατάλαβε ότι ο βουδισμός τον βύθισε σε μεγαλύτερο κενό. Συνέχισε ν' αναζητά την αλήθεια αλλού, ανάμεσα σε αρχαίες θρησκείες και παραδόσεις, και σε διαφορετικά μονοπάτια.

ΘΥΡΑ ΑΛΗΘΕΙΑΣ: Κάποτε επισκέφθηκε μια ορθόδοξη εκκλησία. Έγραψε αργότερα γι' αυτή την εμπειρία: “Όταν επισκέφθηκα μια ορθόδοξη εκκλησία για πρώτη φορά, μου συνέβη κάτι που σε κανένα βουδιστικό ή άλλο ανατολικό ναό δεν είχα νοιώσει. Κάτι μέσα στην καρδιά μου μου είπε ότι γύρισα σπίτι. **Η έρευνα μου για την αλήθεια είχε τελειώσει. (...) Έτσι, γνώρισα τον Χριστό”**.

Ο Ευγένιος βρίσκοντας την Αλήθεια, αφιέρωσε την υπόλοιπη ζωή του ζώντας γι' αυτή και μεταδίδοντάς την σε άλλους. Μαζί μ' ένα Ρώσο, που ονομαζόταν Γκλέμπ, συγκρότησαν την αδελφότητα “Άγιος Γερμανός της Αλάσκας”. Ζούσαν μαζί αφιερωμένοι στην ιεραποστολή. Για πνευματικό τους διάλεξαν τον Άγιο Ιωάννη Μαξίμοβιτς, και με την βοήθειά, τις προσευχές και τις ευλογίες του, συγκρότησαν την ιεραποστολική αδελφότητα. Ο άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς είχε ήδη προφητέψει, ότι σε λίγα χρόνια στην Καλιφόρνια θα γινόταν ένα ορθόδοξο ιεραποστολικό μοναστήρι. Ο Ευγένιος λοιπόν και ο Γκλέμπ άνοιξαν ένα βιβλιοπωλείο στα πλαίσια της ιεραποστολής τους, ενώ νυχθημερόν μετέφραζαν θρησκευτικά κείμενα Πατέρων, που ποτέ δεν είχαν μεταφραστεί στην αγγλική, ενώ παράλληλα τα τύπωναν μ' ένα χειροκίνητο τυπογραφικό μηχάνημα που αγόρασαν, για να διαδώσουν την Ορθοδοξία στην περιοχή και ακόμα παραπέρα.

ΑΣΚΗΤΙΚΗ ΖΩΗ: Επειδή όμως γρήγορα ο κόσμος τους κούρασε, και επειδή οι ψυχές τους λαχταρούσαν να ανέβουν υψηλότερα, πιο κοντά στο Θεό, εγκαταλείπουν την πόλη και μεταφέρουν το τυπογραφείο τους σε μια ερημιά της βόρειας Καλιφόρνιας, όπου δεν υπήρχε τίποτε άλλο πέρα από τη φύση

Εκεί, χωρίς νερό τρεχούμενο, χωρίς ρεύμα και τηλέφωνο, άρχισαν να ζουν σαν ασκητές παλαιών χρόνων, με συντρόφους αρκούδες, νυχτερίδες, φίδια και άλλα ζώα της ερημιάς. Το 1970, οι δυο φίλοι, προχωρώντας πνευματικά, αφιερώθηκαν εξ' ολοκλήρου σ' Εκείνον και εκάρησαν μοναχοί.

Ο Ευγένιος έλαβε το όνομα Σεραφείμ, από τον άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ και ο Γκλέμπ έλαβε το όνομα Γερμανός, από τον άγιο Γερμανό της Αλάσκα. Οι δυο μοναχοί, μακριά από την κοσμική τύρβη, επιδόθηκαν στην άσκηση, ενώ μετέφραζαν συνεχώς ορθόδοξα κείμενα, Πατέρες, κηρύγματα, διδαχές για να υπάρχουν διαθέσιμα αγγλικά κείμενα και να τα μοιράζουν στον κόσμο κερδίζοντας ψυχές. Έτσι, εκπληρώθηκε η προφητεία του Αγίου Ιωάννου Μαξίμοβιτς.

Κάτω από το φως των κεριών, στο μικρό κελί του ο πατήρ Σεραφείμ έγραφε πολλά βιβλία για την πνευματικότητα του σύγχρονου ανθρώπου και μετέφραζε πατερικά κείμενα αγγλική γλώσσα. Μεταξύ των κορυφαίων έργων του είναι το: **“Η ψυχή μετά το θάνατο”**, (εδώ) που βρίσκεται μεταφρασμένο στην Ελληνική στο διαδίκτυο. Εκείνα τα χρόνια, στις κομμουνιστικές χώρες, τα γραπτά του για τον πόνο και την ψυχή μετά τον θάνατο, που διαδίδονταν κρυφά, είχαν ανυπολόγιστη επίδραση σε εκατομμύρια ψυχές στην κομμουνιστική Ρωσία και αλλού, με κίνδυνο της ζωής όσων τα διακινούσαν, αφού όποιον συνελάμβαναν, μπορούσαν να τον οδηγήσουν σε κάποια “ψυχιατρική” κλινική ή στη Σιβηρία, ή ακόμη και να τον εκτελέσουν. Το μήνυμα του π. Σεραφείμ για τον πόνο και τους διωγμούς εξαιτίας της πίστης στο Χριστό, συγκίνησε βαθιά το σταυρωμένο από το άθεο καθεστώς λαό. Μέχρι και σήμερα στη Ρωσία τα έργα του π. Σεραφείμ είναι πασίγνωστα και απολαμβάνουν μεγάλη εκτίμηση.

ΙΕΡΕΑΣ – ΤΟ ΟΣΙΑΚΟ ΤΟΥ ΤΕΛΟΣ: Στο μεταξύ ο π. Σεραφείμ έγινε ιερέας [1977], με κύριο έργο του τις αναρίθμητες βαπτίσεις που έκανε. Ένας σύγχρονος απόστολος, που εκπλήρωσε το “πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”. Με τις μεταφράσεις του και τις

εκδόσεις του οδήγησε χιλιάδες Αμερικανούς στην Ορθοδοξία. Και με τις βαπτίσεις του έσωσε χιλιάδες ψυχές οδηγώντας τις στην αλήθεια. Το όνομά του, το έργο του, η δράση του εξαπλώθηκε και πέρα από την Αμερική.

Αρκούσαν λίγα χρόνια επίγειας ζωής για ν' αναδείξουν στον ουρανό ένα μεγάλο άγιο που ο χρόνος και ο Θεός θα δικαιώσουν.

Λέμε λίγα χρόνια επίγειας ζωής γιατί, ενώ ο π. Σεραφείμ έγραφε και βάπτιζε, ξαφνικά αρρώστησε βαριά. Το καλοκαίρι του 1982 αντιμετώπιζε φρικτούς πόνους. Όμως υπέμεινε χωρίς ίχνος γογγυσμού. Παρ' όλο που πονούσε πολύ, δεχόταν τους προσκυνητές που έφταναν, για να τους δώσει συμβουλές, να τους απαλύνει τον πόνο, να προσφέρει μέχρι τελευταία στιγμή τον εαυτό του για την αγάπη του Θεού και του αδελφού. Κι ενώ δεν ήθελε να εγκαταλείψει τη μονή, όταν μια μέρα έπεσε λιπόθυμος μέσα σε φρικτούς πόνους, οι πατέρες τον πήγαν στο νοσοκομείο, ενώ εκείνος ψιθύριζε συνεχώς **“δόξα Σοι ο Θεός”**.

Οι γιατροί εκεί, διαπίστωσαν ότι η σπάνια ανίατη αρρώστια του είχε προκαλέσει γάγγραινα στο παχύ έντερο. Οι γιατροί απορούσαν πώς δεν ούρλιαζε από τους πόνους και πώς άντεχε χωρίς νάρκωση. Τον έβαλαν αμέσως στο χειρουργείο. Εκεί διαπιστώθηκε ότι είχαν πειραχτεί και άλλα ζωτικά όργανα, και παρόλο που του αφαίρεσαν κομμάτι του εντέρου, δεν του έδιναν πιθανότητες ν' αναρρώσει. Το νέο διαδόθηκε αστραπιαία και κόσμος άρχισε να συρρέει ελπίζοντας όλοι σ' ένα θαύμα. Ένωσαν ότι έχαναν τον πατέρα, το στήριγμά, την ελπίδα τους. Καθώς το τέλος πλησίαζε, ο π. Γερμανός γι' άλλη μια φορά, τον εξομολόγησε, τον κοινώνησε των αχράντων Μυστηρίων και κατόπιν τέλεσε το ευχέλαιο. **Όταν του έτεινε το Ευαγγέλιο για να προσκυνήσει και ενώ ο π. Σεραφείμ βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση, ανασηκώθηκε και αφού προσκύνησε το Ευαγγέλιο που με ζήλο υπηρέτησε και διέδωσε, εξουθενωμένος, έπεσε πάλι στην ίδια κωματώδη κατάσταση.** Το τέλος του ήταν μαρτυρικό. Πάντα έλεγε ότι πρέπει να υποφέρουμε πόνους και μαρτύρια γιατί ο πόνος καθαρίζει την ψυχή και την φέρνει πιο κοντά στο Θεό. Όπως κι ο Χριστός μας υπέφερε πολλά για τη σωτηρία μας, έτσι και ο π. Σεραφείμ για την Αγάπη και την Αλήθεια Του, υπέφερε έως τέλους τους πόνους που τον οδήγησαν στην αγκαλιά του Νυμφίου του Χριστού, για ν' απολαύσει στα ουράνια σκηνώματα του Παραδείσου, όσα ονειρεύτηκε από παιδί η άδολη ψυχή του. Ήταν 2 Σεπτεμβρίου.

Αν και η θερμοκρασία ήταν σε υψηλά επίπεδα και παρόλο που το σκήνωμά του για τρεις ημέρες εκτέθηκε σε προσκύνημα, ωστόσο ευωδίαζε.

Στο πρόσωπό του, το ταλαιπωρημένο από τους πόνους, απλώθηκε ένα μειδίαμα, αμέσως μόλις παρέδωσε το πνεύμα του στα χέρια του Κυρίου. Είδε με τα μάτια του, με την ψυχή του, την Αλήθεια, για την οποία έψαξε, αγωνίστηκε, έγραψε και θυσιάστηκε. Ας έχουμε όλοι την ευχή του.

Ο Γιουτζήν έγινε μέλος της Ορθόδοξης Εκκλησίας το Φεβρουάριο του 1962. Μεταλαμβάνοντας για πρώτη φορά τα Άγια Μυστήρια ένωσε μια ουράνια, θείκη γεύση στο στόμα του, η οποία παρέμεινε για περισσότερο από μία εβδομάδα.

Πηγή : trelogiannis.blogspot.gr